

Anna Knížková - scénář k audioreportáži

Zpracovali: Balcarová Nikol, Burián Lukáš, Fidrichová Ester, Kecerová Anežka, Martínková Eliška, Ngo Viet Thang, ZŠ a MŠ Libáň

Nikol: Anna Smrčková se narodila osm let po konci 1. světové války. Její první dny života byly velmi dramatické. Porodní váha malé Aničky byla nízká a bylo velmi pravděpodobné, že nepřežije.

Anna Knížková: 00:11:54 – 00:12:30

“Představ si a bylo mě kilo devadesát. A jedna sousedka říkala mamince: „Prosím tě nebav se s ní, ona ti stejně umře.“ A já tady jsem devadesát šest roků. Maminka si mě brala na noc k sobě do postele, abych nevychladla.“

Anna Knížková: 00:08:01 – 00:08:51

„Babička, jako pravá, ta byla strašně hezká, ale byla to taková baba jedu. Ona na maminku furt něco, tohle nesmíš, tohle nesmíš. Maminka byla strašně hodná.“

Lukáš: Babička se líbila mužům a moc dobře to věděla. Dokonce vyšlo najevo, že pravý dědeček Anny Knížkové byl šlechtic.

Anežka: Dětství měla dle svých slov spokojené. Ráda vzpomíná na své rodiče a na zážitky, které s nimi prožila. Vzpomněla si na příhodu s tatínkovým kolem.

Anna Knížková: 00:18:54 – 00:19:27

„Tatínek měl kolo, a když nebyl doma, tak jsme mu to kolo vzali a učili jsme se sami na kole. Kolikrát nám kolo upadlo, takže ho tatínek musel spravovat. Ale nemůžu říct, že by nás prali, maminka nám sice šoupla přes zadek, jinak ne.“

Ester: Anna Knížková také ráda vzpomíná na Vánoce i Velikonoce a také na to, jak tyto svátky slavili v rodině.

Anna Knížková: 00:16:39 – 00:17:26

„Stromeček jsme měli vždycky. Maminka koupila jednu bonboniéru a to jsme mohli pověsit, malá jablička. Dobré to bylo. To jsme chodili na Velikonoce zpívat po vesnici a měli jsme s sebou nůši a do toho jsme dávali, co nám lidi dali.“

Ester: Bezstarostné dětství přerušila válka. V době vypuknutí druhé světové války bylo Anně 13 let. Během válečných let několikrát jela do Prahy, kde měla doručit kufr se zásobami jídla. Za to hrozil až trest smrti. Nejednou jí to dostalo do nebezpečné situace.

Eliška: V osudný den, kdy přijela s další zásobou jídla pro své příbuzné, bylo na nádraží hodně nacistických vojáků. Anna nevěděla, co se děje. Dřív, než si ji všimli vojáci, jí oslovil cizí muž.

Anna Knížková: 00:02:39 – 00:03:33

„Dojela jsem do Prahy a teta už na mě nečekala, poněvadž byl nálet. První nálet v Praze, tak bylo zataženo a ten pán na mě, odkud jsem. A já jsem říkala, že z Kozadírků u Libáně. On: „Já jsem ze Křinče, tak já vás dovedu domů.“ A on mě vykal, ale mě se to tak nelíbilo. Já říkám: „Tykejte mi.“ On byl starší. Na Václavském náměstí jsme jeli z Příkop k tomu divadlu a on za mě ještě zaplatil ty, co chodila odmykat.“

Thang: Hlavním úkolem Anny bylo dopravit jídlo dalším příslušníkům rodiny, kteří bydleli v Praze.

Anna Knížková: 00:03:45 – 00:04:44

„Máslo, vejce, tvaroh a myslím, že také sýr. Pro tetu. Její tatínek to byl lump. Ten nebyl hodný a on měl moji sestřenici, měli spolu taky Aninku a ta byla už v Praze, oni si ji vzali k sobě. On byl chytrý, věděl, že maminka jim pošle taková jídla.“

Anežka: Díky zásahu cizího člověka, vyvázla tehdy malá, nezkušená Anna ve zdraví. Další roky proběhly v poklidu. Dospěla. Vdala se za Josefa Knížka. Porodila dvě děti.

Lukáš: Stejně jako mnozí jiní, musela o několik let později i Anna Knížková s mužem čelit příjezdu a pobytu vojsk Varšavské smlouvy.

Anna Knížková: 00:12:49 – 00:13:21

„My jsme leželi s manželem v posteli a někdo na nás zvonil. Tak manžel šel otevřít a soused z přízemí říkal: 'Pepíku, přijeli sem Rusáci a tak nás zabírají.' Manžel s nimi tedy nic neměl, ale museli jsme se podrobit.“

Eliška : Anna Knížková celý svůj život žije na Libáňsku. Za velmi důležité považuje to, jak se k sobě chovají lidé.

Anna Knížková: 00:19:41 – 00:19:42

„Aby se líp k sobě chovali, a hlavně slušně.“